

свою позицію перед викладачем. — Ми не підійшли одне одному, тому спокійно розійшлися.

— І лице в тебе зараз мов буряк, бо ти страшенно любиш борщ і хочеш бути схожою на нього?

— Не всі прагнуть скалічити своїх колишніх артефактом. Навіть якщо плачуть через них.

Орися не любила згадувати про той день.

— Воно само вийшло, — буркнула.

Марина вийняла й повісила на дверцята шафи пластовий однострій. Поправила червону хустку, яку отримала під час прийняття в курінь менш як рік тому. Задивилася у дзеркало на свої червоні очі.

— Як там у вас співають? — Орися поклацала пальцями. — «Плач не дав свободи ще нікому»? Зроблю колись таку татуху...

— Шкода, що ти не хочеш долучитися. — Марина вірила, що Пласт міг спрямувати її енергію в менш хаотичне річище. — Ми багато співаємо.

— Ні-ні-ні, — замахала головою Орися, аж гумка не витримала — каштанові кучері розсипалися по плечах. — Я раз була на вашому збіговиську, вистачило. Забавки з дітьми — задоволення сумнівне.

— Ми виховуємо соціально активну молодь.

— На дворі дві тисячі восьмий, а ти така ж наївна, як і в день знайомства. Ти живеш зі мною три роки, жінко. Мене саму ще треба виховувати.

Орися переїхала в Київ перед першим курсом, після гучного скандалу у відьомській спільноті України, коли її намагалася принести в жертву наставниця. Вступивши в Центральний шабаш, Орися постійно кудись влазила: як не у скандал з главою Західного, то в пошуки зубрового рога для чаклунського товариства ТУР, після яких Світич став кульгавим.

Коли набряк з обличчя трохи спав, Марина сіла за макіяж. Він став не примхою, а життєвою потребою — довелося накласти щільніший, ніж зазвичай, шар тональної основи, щоб точно приховати червоні плями по всьому обличчю.

На Орісю тим часом почала діяти знеболювальна настоянка, і запалу в ній побільшало. Вона наспівувала собі під носа «Наркоманів на городі».

— Не забудь, що в тебе завтра контрольна з англійської.

Запал вмить ущух.

— Трійка в мене і так вийде, ну його.

Марина повернулася до неї з однією профарбованою бровою, тримаючи пензлика як указку.

— І що ти плануєш робити, кицю моя?

— Я співатиму для тебе, — Оріся приклала руки до грудей і намагалася спіймати мелодію, — аж бринітиме кришталь.

— Тоді не скаржся мені на викладача.

— Нащо мені та англійська? Може, я завтра взагалі не піду в універ. Хоча... Маю зустрітися з Білобокою о четвертій. Якраз пара закінчиться, поїду до неї.

Ганна Білобока була заступницею глави Центрального шабашу.

— Що хоче?

— Поки не знаю. Справу якусь підкине, думаю.

Марина вбралася в однострій, зав'язала довге біляве волосся у хвіст і глянула на себе в дзеркало. Відбулася магія без чарів — перетворення зі студентки з проблемним особистим життям у босорку куреня «Степові відьми», упевнену виховницю. Чотирнадцятирічні дівчата бачили в ній приклад. Після сходин усі проблеми тьмяніли.

Ніби за законом підлості, у коридорі зустріла Сергія. Що вдієш, один гуртожиток. Обвів поглядом, але не заговорив. Його друг, певно, був у курсі ситуації, бо теж несподівано припишк.

Знову з'явилося почуття незрозумілої провини, від якого на очі просилися сльози. Наче її дискомфорт від обжимань у переповненому коридорі був чимось ганебним.

Марина пригадала собі, скільки часу згаяла, щоби приховати сліди попередньої істерики, глибоко вдихнула й пройшла повз.

— Тільки гроші дарма потратив, — донісся ззаду дошкульний голос. — І час.

До ворожіння не берись, Сергій навмисно так голосно говорив, щоб допекти.

— Такі ходять на побачення на шару поїсти, — підтакнув його друг, а далі вона не слухала.

На Пластових сходах Марині особливо подобалася атмосфера ритуальності. Наче на злетах шабашу. Урочисте відкриття налаштувало на відповідний лад. Сьогодні всі дівчата, навіть не вельми пунктуальна Марічка, дотрималися третьої точки Пластового закону: пластун точний. Ніхто не запізнився, і їм не довелося присідати як покарання.

Колись Орися сказала, що це схоже на армію. Марина не погоджувалася: у Пласті відповідали всі, навіть виховники. Збоку це могло здаватися незвичним і навіть несправедливим, але так між юнацтвом формувалося почуття взаємної відповідальності.

Найулюбленішою частиною для неї була гутірка — недовга дискусія на задану тему. Марина завжди зачудовувалася тим, як її юначки, діти дітьми, підхоплюють розмову й гаряче сперечаються, іноді не гірше за по-

літиків — подеколи навіть краще й точно вихованіше. Бувало, їх заносило далеко від початкової точки, але то було її роботою — спрямовувати.

Поверталася вона до гуртожитку в значно кращому настрої. Люди іноді витріщалися на однострій, але захватися їй не хотілося. То була цікавість — дехто скаутів бачив тільки в американських фільмах.

Дорогою Марина зайшла в магазин і купила два пакети гречки. Потім перевдяглася в домашнє та порахувала свої фінанси. До стипендії ще кілька днів. Несподівані витрати були трохи невчасні.

— Маєш гроші позичити?

Орися зняла навушники й примружилася:

— Нащо?

Про те, як Сергій рахував кожна копійку, Марина їй не розповідала. Хотіла показати його з кращого боку. Вона була не проти заплатити в кав'ярні, та він завжди наполягав на тому, що візьме рахунок на себе, і водночас постійно підкреслював, як дівчата люблять тринькати гроші, а йому, на щастя, попалася ощадлива.

— Не розрахувала трохи. Треба одну методичку на макрофінансовий аналіз купити. Не хочу просити батьків.

Це спрацювало безвідмовно. Марині вмить стало соромно. Маніпулювати взаєминами з батьками — низько.

— І віддати Сергієві все, що він на мене потратив, — швидко додала.

Орися критично підняла брови:

— Корабля з матросами йому часом не треба?

— Це моя ініціатива.

— Ти як фінансистка маєш бачити, що це сумнівне капіталовкладення.